

Sygn. akt **VI Gz 92/16**

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Renata Bober**

Sędziowie: **SO Anna Walus-Rzasa (spr.)**

SO Anna Harmata

protokolant: asystent sędziego Justyna Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w W.**

przeciwko **Wojewódzkiemu (...) w P.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu V Wydziału Gospodarczego z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt V GNc 502/15

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uzupełnić postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 7 stycznia 2016 r. sygn. akt V GNc 502/15 i zasądzić od pozwanego Wojewódzkiego (...) w P. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego;
- zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Przemyślu oddalił wniosek powoda o uzupełnienie postanowienia z dnia 7 stycznia 2016 r. poprzez przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd I instancji wskazał, że w tym konkretnym przypadku obciążanie pozwanego dodatkowo kosztami postępowania zażaleniowego byłoby sprzeczne z zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c. Doszłoby mianowicie do sytuacji, kiedy powód pomimo uwzględnienia niewielkiej kwoty 31 zł stanowiącej przedmiot zaskarżenia w poprzednim zażaleniu, wzbogaciłby się dodatkowo o znacznie przewyższającą ją kwotę kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 25% stawki minimalnej.

Z postawieniem nie zgodził się powód, który zaskarżył postanowienie w całości i wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uzupełnienie postanowienia Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 7 stycznia 2016 r., o rozstrzygnięcie o zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz

powoda kosztów postępowania zażaleniowego, według norm przepisanych. Postanowieniu zarzucił naruszenie prawa procesowego tj.:

a. naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i uznanie, iż zachodzą przesłanki do nie obciążania strony pozwanej kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym,

b. art. 98 § 1, 2 i 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, pomimo wygrania przez niego sporu w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest uzasadnione.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 marca 2012 r. II CZ 177/11 (Legalis 473598) wyraził pogląd, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, że okoliczność, iż uwzględnienie zażalenia jest wynikiem skorzystania przez Sąd Rejonowy z uprawnienia przewidzianego w art. 395 § 2 k.p.c. nie oznacza, że w postępowaniu zakończonym w taki sposób, stronie wygrywającej nie należą się koszty postępowania zażaleniowego. Postępowanie zakończone wydaniem postanowienia w trybie art. 395 § 2 k.p.c. zostało wszczęte na skutek zażalenia strony, strona była przy tym zastępowana przez pełnomocnika. Niewątpliwie więc w tym postępowaniu strona poniosła zwykle koszty postępowania zażaleniowego, a tylko istnienie tego szczególnego przepisu, pozwalającego na autokontrolę, spowodowało, że zażalenie zostało rozpoznane przez Sąd, który je wydał, a nie Sąd instancyjnie wyższy, do którego kierowane było zażalenie. Powyższe argumenty przemawiają za przyjęciem, że w przypadku, w którym Sąd o zażaleniu rozstrzyga na podstawie art. 395 § 2 k.p.c., stronie wygrywającej, zgodnie z ogólną regułą z art. 98 k.p.c. odpowiedzialności za wynik procesu, należą się koszty tego postępowania, jako postępowania zażaleniowego.

Rację ma także skarżący, iż przepis art. 102 k.p.c. powinien być stosowany w sytuacjach wyjątkowych, a w niniejszym przypadku takie wyjątkowe okoliczności nie zachodziły. Norma ta nie może być więc nadużywana, skoro w efekcie jej zastosowania podmiot, który wygrywa proces jest obciążany (w całości lub w części) niezbędnymi kosztami dochodzenia swoich słusznych praw. Zastosowanie normy art. 102 k.p.c. wymaga więc nie tylko wskazania okoliczności faktycznych uzasadniających odstępstwo od zasady, lecz przedstawienie racji, które powodują, że w świetle tych okoliczności podmiot wygrywający proces powinien zostać pozbawiony prawa do uzyskania zwrotu poniesionych i celowych kosztów (względnie – argumentów skazujących na słuszność ograniczenia tego prawa).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu na podstawie art. 102 k.p.c. ma charakter dyskrecjonalny, zaś kontrola instancyjna w tym zakresie jest ograniczona do sytuacji, gdy jego zastosowanie nie zostało w ogóle uzasadnione przez Sąd lub nastąpiło z rażącym naruszeniem reguł przewidzianych w tym przepisie, bądź gdy ocena okoliczności istotnych dla jego zastosowania przeprowadzona przez Sąd niższej instancji jest dowolna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy naruszył reguły zawarte w art. 102 k.p.c. i dowolnie ocenił okoliczności istotne dla ich zastosowania. Sąd I instancji nie zwrócił uwagi na fakt, iż powód poniósł koszty postępowania zażaleniowego w wysokości 90 zł. Tym samym zupełnie bezpodstawne jest twierdzenie Sądu I instancji, że „pomimo uwzględnienia niewielkiej kwoty 31 zł stanowiącej przedmiot zaskarżenia w poprzednim zażaleniu wzbogaciłby się dodatkowo o znacznie przewyższającą ją kwotę kosztów zastępstwa procesowego”. Wypada zgodzić się z pozwanym, iż wnioskowane koszty postępowania zażaleniowego nie są wzbogaceniem, a jedynie zwroćciem kosztów niezbędnych do uzyskania zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu zażaleniowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, iż w niniejszej sprawie nie było podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., lecz należało zastosować ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Wobec powyższego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie oraz na podstawie art. 351 § 1 k.p.c., 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. uznając, że w sprawie koszty poniesione przez powoda w postępowaniu zażaleniowym (w zakresie zażalenia na postanowienie z dnia 29 września 2015 r.)

stanowią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, zasądził od pozwanego na rzecz powoda poniesione koszty, na które składają się opłata od zażalenia – 30 zł i wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o § 13 ust. 2 pkt 1 i § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) – 60 zł.

Zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu skarżącemu należą się koszty także tego postępowania zażaleniowego i dlatego na mocy art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 13 ust. 2 pkt 1 i § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) orzeczono jak w pkt 2 sentencji postanowienia.